

Lakewood Daf Yomi

PRESENTED BY SRULY BORNSTEIN

לע״נ

ברוך דוב ז״ל בן יבלחט״א משה חיים ווידרא נ״י
הרב שמעון דוד בן ר' יעקב יוסף איידער זצ״ל

מראה מקומות רשפי אש

לע״נ מרים שיינדל בת יבלחט״א אפרים שמעון סינאוויץ

והנאחזי שג הנכרי כגל שיחשב הוא המצויא, כיון דיש כאן בהקרבן תורת הבאת נסכים והנסכים יבולין ליקרב בעלמא עס הקרבן ולא חסר לנו הכא תורת הבאה כלל רק מעשה הקדש בלבד להקדוש את הנסכים ולקובען לקרבן זה הרי יכני לעשות גם הנכרי ולא נתמעטו רק מהבאה בלבד וכמשי"ג, יפיי"ז הרי מצואר היטב הא והנסכים של הנכרי קריבין ואף הנכרי לאו בר הבאה נסכים הוא, דכיון דהקדשו להנסכים עבי"פ קיימת שפיר יבולין ליקרב עס הקרבן ולא גריטי נסכים אלו מנסכים הבאים משל ליביר דגם כן לאו בני הבאה נסכים ינכי על קרבן זה, וזהו דחנן דאם שלא עמה נסכים קריבין משני ואם לאו קריבין משל ליביר דלא איכפת לן כלל בקרבן נכרי מאן הנסכים באים דעיקר הדין צוה הוא דהקרבן בעלמא עטין נסכים והנסכים קריבין בעלמא עס הזבח בין שהיי משל נכרי בין שהיי משל ליביר דאין כאן תורת הבאה כגו יבמשי"ג. אכן כג זה הרי בנסכים הבאים עס הזבח דיש כגו תורת הבאה נסכים בשביל הקרבן שטעון נסכים וכדילפינן מקרא דכבב ואין אנו לריבין רק למעשה הקדש בלבד, אבל אם בא הנכרי ונתחננד נסכים הבאים בפני עלמן, צוה אחריון דכיון דהיא עלמא לאו בר הבאה נסכים הוא ממילא דלא ייבג נהתנדד יין לנסכים, וזהו דקאמר הגמ' במנחות דסמי מתאן יין דנסכים הבאין בפני עלמן שכל עיקר הקרבנות הוא רק משה נתא של הבעלים המצויאין וכיון דנתמעט נכרי מקרא דהאזרה דאיו מצויא נסכים ממילא דאיו נתחננד נסכים כגו, יגם בנסכים הבאים עס הזבח כל זה רק לענין שהנסכים שני יבינן ניקרב, אבל אם באנו לדון לענין חיובא צוה פשיעא דכיון דהנכרי בעלמא לאו בר הבאה נסכים הוא רק שהן קריבין בעלמא עס הזבח ממילא דאין עליו חובת הבאה נסכים, דהן חיבת בעלים הוא רק אם הבעלים הם המצויאים את הנסכים, וכדכתוב בקרא והקריב המקריב, אבל הכא דהנסכים גא מיהשבי קרבנו של הנכרי ורק שקריבין בעלמא עס הזבח ממילא דאין כאן חובת בעלים כלל, ואחיון היטב דברי הרמב"ם יא סתרי להדדי כלל, דהא דפסק דאין הנכרים מצויאין נסכים, היינו שהיו נחשבו הם המקריבין כדיון בעלים, ולענין שהיא צבן חיובא דהבאה נסכים, וממילא גיב דאיו יכול להתנדד נסכים הבאים בפני עלמן, והא דפסק בהלי שקלים דאם שלא עמה דמי נסכים קריבין משלו הוא מילתא. אחריתא נגמ' דאף דהנכרי נתמעט מהבאה נסכים מימ הקדשו להנסכים קיימת וכן קריבין בעלמא עס הזבח, וכמשי"ג.

שוב מלאחזי בספרי במדבר פי ק"ז אי מה ישראל מצוי נסכים אף הנכרי מצוי נסכים ח"ג כג האזרה יבשה ככה את אלה ישראל מצוי נסכים ואין הנכרי מצוי נסכים מכאן אמרו נכרי ששלח עולתו ממשי"ג ואל שנת עמה נסכים וקריבו משל ליביר ע"כ, וזה מפורש דעת הרמב"ם דמיטעא דהאזרה הוא גם לענין נסכים הבאין עס הזבח ומהו הוא יסוד הדין דאם לא שילה נסכים וקריבו משל ליביר, ומימ אם שילה מעלמא הנסכים שלו קריבים והיינו כמשי"ג, ובהי בהגהות הגר"א שס הגוה בדברי הספרי יכול אף עולתו גא תהא עטונה נסכים ח"ל ככה מכאן אמרו נכרי וכו' ושנה עמה נסכים קריבים משלו וכו', והיינו דמפרש דמכאן אמרו וכו' הוא לאידך דינא דעולתו עטונה נסכים, אולם לפי הגר"א שלנו בדברים מפורשים דעת הרמב"ם כג"ל.

והנאחזי שג הנכרי כגל שיחשב הוא המצויא, כיון דיש כאן בהקרבן תורת הבאה נסכים והנסכים יבולין ליקרב בעלמא עס הקרבן ולא חסר לנו הכא תורת הבאה כלל רק מעשה הקדש בלבד להקדוש את הנסכים ולקובען לקרבן זה הרי יכני לעשות גם הנכרי ולא נתמעטו רק מהבאה בלבד וכמשי"ג, יפיי"ז הרי מצואר היטב הא והנסכים של הנכרי קריבין ואף הנכרי לאו בר הבאה נסכים הוא, דכיון דהקדשו להנסכים עבי"פ קיימת שפיר יבולין ליקרב עס הקרבן ולא גריטי נסכים אלו מנסכים הבאים משל ליביר דגם כן לאו בני הבאה נסכים ינכי על קרבן זה, וזהו דחנן דאם שלא עמה נסכים קריבין משני ואם לאו קריבין משל ליביר דלא איכפת לן כלל בקרבן נכרי מאן הנסכים באים דעיקר הדין צוה הוא דהקרבן בעלמא עטין נסכים והנסכים קריבין בעלמא עס הזבח בין שהיי משל נכרי בין שהיי משל ליביר דאין כאן תורת הבאה כגו יבמשי"ג. אכן כג זה הרי בנסכים הבאים עס הזבח דיש כגו תורת הבאה נסכים בשביל הקרבן שטעון נסכים וכדילפינן מקרא דכבב ואין אנו לריבין רק למעשה הקדש בלבד, אבל אם בא הנכרי ונתחננד נסכים הבאים בפני עלמן, צוה אחריון דכיון דהיא עלמא לאו בר הבאה נסכים הוא ממילא דלא ייבג נהתנדד יין לנסכים, וזהו דקאמר הגמ' במנחות דסמי מתאן יין דנסכים הבאין בפני עלמן שכל עיקר הקרבנות הוא רק משה נתא של הבעלים המצויאין וכיון דנתמעט נכרי מקרא דהאזרה דאיו מצויא נסכים ממילא דאיו נתחננד נסכים כגו, יגם בנסכים הבאים עס הזבח כל זה רק לענין שהנסכים שני יבינן ניקרב, אבל אם באנו לדון לענין חיובא צוה פשיעא דכיון דהנכרי בעלמא לאו בר הבאה נסכים הוא רק שהן קריבין בעלמא עס הזבח ממילא דאין עליו חובת הבאה נסכים, דהן חיבת בעלים הוא רק אם הבעלים הם המצויאים את הנסכים, וכדכתוב בקרא והקריב המקריב, אבל הכא דהנסכים גא מיהשבי קרבנו של הנכרי ורק שקריבין בעלמא עס הזבח ממילא דאין כאן חובת בעלים כלל, ואחיון היטב דברי הרמב"ם יא סתרי להדדי כלל, דהא דפסק דאין הנכרים מצויאין נסכים, היינו שהיו נחשבו הם המקריבין כדיון בעלים, ולענין שהיא צבן חיובא דהבאה נסכים, וממילא גיב דאיו יכול להתנדד נסכים הבאים בפני עלמן, והא דפסק בהלי שקלים דאם שלא עמה דמי נסכים קריבין משלו הוא מילתא. אחריתא נגמ' דאף דהנכרי נתמעט מהבאה נסכים מימ הקדשו להנסכים קיימת וכן קריבין בעלמא עס הזבח, וכמשי"ג.

אולם סתירה מפרשה לנכרינו מהסוגיא דמנחות דף ע"ג דאיתא שם כמאן אזלא הא דחנן אר"ש וכו' נכרי שגלה עולתו ממדינת הים ושילה עמה נסכי קריבין משלו יאם לאו קריבין משל ליביר לימא ריה"ג ולא ר"ע אפי' חימא ר"ע עולה וכל חזירתה, ואם נימא כמשי"ג דהא דאם שלא נסכים קריבין משלו לא שיחשב חיבו המקריב של הנסכים רק דהנסכים קריבין בעלמא עס הזבח, ח"כ מה זה נוגע נמולתי דר"ע דאמר עולה אין מידי אחריונא לא, הלא גם ר"ע לא קאמר אלא דאיבו לא מני להקריב רק עולה בלבד, אבל יכול להפריש שלמים שיחכפר צבן ישראל כמצואר בסוגיא שם, ושפיר יכול להפריש נסכים שיקרבו עס הזבח וכשי"ג ומאי פריך הגמ'. אולם באמת דמהסוגיא הג"ל דמנחות תמוה גם עיקר דינו של הרמב"ם שפסק דמיטעא דהאזרה קאי גם לענין זה שלא יבוא נסכים עס קרבנו והא דעולתו עטונה נסכים היינו משל ליביר, ודרי בסוגיא שם איתא מאן חנא להא דחיר אזרה אזרה מצויא נסכים ואין הנכרי מצויא נסכים יכול לא תהא עולתו עטונה נסכים ח"ל ככה מני לא ריה"ג ולא ר"ע אי ריה"ג הא אמר אפי' יין נמי אי ר"ע הא אמר עולה אין מידי אחריונא לא וכו' אבע"א ריה"ג סמי מהבויא יין ואבע"א ר"ע עולה וכל חזירתה, ולדעת הרמב"ם דהא

פ"ד הי"א וצריך שתהי' מחשבתו בשעת שחיטת העולה לשם ששה דברים לשם הזבח ולשם הזוהר ושהזבח להכש' צי"ה ושיקטירו לאישים ושהקטרתו לחוץ בלבד ושירי' זה נחת רוח לפני השם ואם שחט פסח כשר כמו שיאמרנו עכ"ל, ועיי' בלח"מ וצמ"ל שהקשו למה כתב

שלא לשמו אס יש דם הנפש יחזור ויקבל וכשר, דכל הקרבן לא נפסל משום חסרון לשמה שבקבלתו, משא"כ בפסול מחשבה הרי קיימל דמהשבה פוסלת לכל הקרבן, וגם דם שנלווה נפסל, וכמבואר בזבחים דף כ"ו לאו משום דה"י דחיו לא משום דפסול במחשבה, הרי דגם דם שנלווה נפסל, וזהו רק בפסול מחשבה בלבד. ימדכלל הרמב"ם גם מחשבת שלא לשמו זבחי פסולי מחשבה, ש"מ דגם פסולא דשלא לשמו היא דין פסול מחשבה, ופוסל לכל הזבח, כמו פסולא דחין לזמני וחין למקומו. ועפ"י ז"ל נראה, דהא דשקלינן וערינן בהסוגיא דריש זבחים אס סחמא זבחים כשר או פסול, היינו דאס סחמא פסול אז מייפסל הזבח ומד עלם דין לשמה דבעינן בעבודות, אבל מ"מ זה ודאי ללא מייפסל רק איהו עבודה בלבד, ואס יש דם הנפש יחזור ויקבל לשמה וכשר. דמביני חיחי יפסל כל הקרבן משום חסרון לשמה, ופסול כל הקרבן לא שייך רק ע"י מחשבה הפוסלת, דיסוד דיו היא דבר הפוסל, אבל מד חסרון לשמה מייפסל רק איהו עבודה בלבד, וזה פשוט. ונראה דכ"ה יזכיר גם הגוף הסוגיא ענמה דקשקול וערי מנלן דסחמא כשר בקרבנות, יהרי באתה איכא כמה דיונים במחשבה שלא לשמה הפוסלת בקדשים דילפינן להו מקרא, כדילפינן מקרא דרק קדשים מהגונים קדשים ואין חולק מחללים קדשים, ובשינוי פסול יפסין מקרא דבעינן דוקא חצרו דומיא דידוי שיחא מהויז פפריה כתיבו, ולשמעון אחי עזרי' במתני' דריש זבחים שס יפסין הקרא דרק בנמוך מהן מתחללין ולא בנימירס מהן, אשר מכל הדין מבואר דרק ע"י מחשבה נפסלין ולא בסחמא, יבד דברי יוסף בן חנוי איה לי' במתני' שס דגם הנשחטין לשם פסול ולשם חטאת פסוליס, שיסוד דין זה נלמד מהא דהס פסוליס לשם אחרים, כמבואר בזבחים דף י"א, יגס אז לא שייך רק אס פסוליהו משום מחשבה הוא, ומאי ס"ד נמימ דגם בסחמא פסול. א"י כמש"כ דבאתה שני דיונים נפרדים הם, ענם דין לשמה הוא פסולא לחוד, ומחשבה שלא לשמה היא פסולא לחוד מכה דין פסול מחשבה, ואף אס הי' הדין דסחמא פסול, מ"מ במחשבת שלא לשמה יש זה פסול עסק שפסול מחשבה, ומ"מ לפסול כל הקרבן ע"י אף דם שנלווה, כהי רק ע"י פסול מחשבה וכש"כ, וא"כ ממילא דחין דא"י כהי דסחמא כשר מכל הדין דיו שנאמרו במחשבת שלא לשמו, דנימא דכולהו קיימי לענין הדין הנוסף של פסול מחשבה, ואש"כ דבעבודה נפסלת גם בסחמא משום דין חסרון לשמה, אבל דין פסול מחשבה הוא פסולא בפ"ע, ויש לי דיונים מיוחדים מה מקרי מחשבה שלא לשמו הפוסלת, וגם יוחא הועב הולפותא בנשחטין לשם חטאת ולשם פסח מהא דהס פסוליס לשם אחרים, כיון דעל כל האופנים יש במחשבת שלא לשמה שלכן פסול בפ"ע של פסול מחשבה, ושפיר ילפינן מהא לאחרים שנשחטו לשמן.

והכי מוכח מסידור הדברים ברמב"ם, שחלקן לשיטת, לשיקרא הדין דבעינן זבחה לשמה מבואר ברמב"ם בפ"ד מה"י מעה"ק, ושס נקט ג"כ הדין דסחמא כשר, ולא הזכיר שס כלל דבשחצ להדיא שלא לשמה פסול, והדין דמחשבת שלא לשמה פוסלת נקטו בפ"ע בפט"ז מה"י פסוקה"ק, ובינוי כמש"כ דבאתה שני דיונים נפרדים הם, עיקר חלות הדין לשמה היא דין בפ"ע, והדין דמחשבת שלא לשמה פוסלת הוא דין בפ"ע, והדין דסחמא כשר נאמר לענין עיקר חלות הדין דלשמה דבעינן בעבודות, שזהו מדינו עלם מעשה הקרבנות, וזבחה הוא יסוד הדין דסחמא ג"כ לשמו קאי ונעשה ממילא לשמו, ולהכי קצטו זבחי מעה"ק גבי עיקר הדין דבעינן לשמה, משא"כ הדין דשלא לשמו פסול, דיסוד דיו הוא פסול גוסף של מחשבה, ולא משום חסרון חרות לשמה שבקרבן, וש"כ נקטו זבחי פסוקה"ק כהדין דיונים של פסולי מחשבות. ולפי"ז

כחצ הרמב"ם הכא הדין דסחמא כשר, והלא חין מחשבת שינוי פוסלת רק בשינוי קדש ושינוי בעלים בלבד, אבל מחשבת שאר הדי' דברים אונס רק לכתחילה ואף אס חשצ בהדיא להיפוך ג"כ כשר כמבואר בחומי ריש זבחים וכ"ה גם בדברי הרמב"ם שלמן בפ"י מה"י פסוקה"ק דאיהו פוסלת רק מחשבה שינוי קדש ושינוי בעלים וע"ש, ולמה כחצ הכא דרק צסחם כשר, וע"ש צמיל שחצ דדברי הרמב"ם קיימו רק על לשם זבחה ולשם זבחה, אבל ל"ע דברי הנך חרות כשר נקט גבי זבחה הקודמת דסחמא כשר כהו יע"ש ולמה חזר ונפסל דין זה גבי מחשבת כל הששה דברים, וכמו שהקשה הלח"מ.

והנראה לומר בזיחור דעת הרמב"ם, דהנה באמת חרו דינו יש דין לשמה של קרבנות, חדא עיקר הדין שריבוס שיכוי נקדש לשמן כמו כל הדברים הטעונים לשמן בפשיטתן, ישנית דמחשבת שלא לשמן הוא דבר הפוסל, וזהו דין מהודש בקדשים, דבאתה כיון דזבחים סחמן לשמן הם שימדים א"כ גם בשחצ בהדיא שלא לשמן ג"כ חין חסר חרות לשמן בפשיטתן, וכדחזיק דלשם חולין כשר אף שחשצ בהדיא שחצ לשמן, יבטי"כ דגם בשחצ להדיא להיפוך ג"כ חויל כהו דינא דסחמן לשמן קיימי, ונעשין מעטמן לשמן, וכ"ה מבואר בהדיא מהא דאיהו בפסחים דף ס' דמדמי הגמי פסח ששחטו שחצ נשמי נשחטו לשמו ושלא לשמו משום זה דסחמא לשמו קאי, הרי להדיא דין זה דסחמא לשמו קאי איהו גם בשחצ בפירוש שלא לשמו [והגמי קדחי התם רק דילמא שאני היכא דאמר מביבא דלא אמר, ור"ל דילמא היכא דאמר בפירוש נשמי בדין דסחמא לענין הדין דלשמו ושלא לשמו, אבל מ"מ שמשין מדברי הגמי דהך מילתא דסחמא לשמו קאי שייך גם באמר בהדיא להיפוך ולאו דוקא בסחמא], ובע"כ דיסוד דין זה דזבחים בסחמא לשמן עומדים הוא חלות דין בגוף הקרבן הוא קרב ממילא לשמו ולא מהניע ע"י גם מחשבתו שחשצ בהדיא להיפוך, [וכנה יע"ש בסוגיא דלענין מחשבת אוכלין לא חמרינן דסחמא לאוכליו קאי ויהא דינו כמו לאוכליו ושלא לאוכליו משום דילמא מימשכי הני וחאי אחריו ומימני עליו, יבתיס' שס הקשו דהרי עכ"פ הפסח קאי סחמי לאוכלין ולא נהינסי חקיים, ול"ע דזכ עומד סחמי לאוכלין אחרים אף שאינן מוויין עליו הרי שוב חין זה חלות דבר בגופו של קרבן, שבקרבן הרי אסתי לא חויל מדי, וא"כ אף אס נימא דשייך גם צבחה דסחמי לאוכלין קאי, אבל לכאורה עכ"פ זהו רק בסחמא ולא בשחצ להדיא לחולים וחקיים, ול"ע], והא דמחשבת שלא לשמו פוסלת הוא זה דין בפ"ע מדין פסול מחשבה, ככל מחשבות הפוסלות בקדשים אבל לא משום דחסר חרות נשמה בקרבן, ודין זה הוא דין מהודש בקרבנות דמחשבת שלא לשמן פוסלת בכה, אבל בשאר דברים הטעונים לשמן עיקר דיוס הוא רק דבעו לשמה, אבל לא שחשבת שחצ נשמה פסול בכה, רק בקרבנות לבד חידשה חרות דמחשבת שלא לשמה הוא דבר הפוסל, ועיין במנחות דף צ' מכוו מחשבה דפסול רחמנא הקישא הוא מ"ל שינוי קדש מ"ל שינוי בעלים, ופירש"י שס מה זבחים פסלה זה מחשבה כדכתיב המקריב אוחו לא יחשצ וכו', הרי דיסוד הדבר השינוי קדש ושינוי בעלים פיסל הוא דין מהודש של פסול מחשבה האמור בקרבנות בקרא דלא יחשצ, וכ"ה מבואר להדיא מדברי הרמב"ם בפ"י מפסוקה"ק שלם מחשבות הן שפוסלין את הקרבנות וכו' מחשבת שינוי השם ומחשבת המקום ומחשבת הזמן, הרי דגם מחשבת שינוי השם עיקר פסולה הוא דין פסול מחשבה כמו מחשבת חוץ לזמנו וחין למקומו, ולא משום חסרון דין לשמה, וברי באמת מ"מ גם לדינא, דאי משום חסרון דין לשמה דבעינן בעבודות כמו כל הדברים הטעונים לשמה, הרי לא מייפסל רק איהו עבודה בלבד, ואס יקבל מקלח דם

דמחשבת שינוי קדש הויה דבר הפוסל, אי"כ יול לדעת רש"י
 דבאמת קראי דהחם הויין מילתא לחוד וקראי דהחם הויין
 מילתא לחוד, דקראי דהחם דמיימי לבו בגוה ונחריב על
 מחניחין דלשם ששה דברים הויה חזנה יסודם הויה הוין
 דבעינן שהעבודות יהיו נעשים לשמן, ובהקרא דואם זבח שלמים
 קרבנו דמיימי לה דפרקין לענין שינוי קדש נאמר דבר דין שני
 דהזבח ויקרב דוקא לשם איתו זבח ולא לשם זבח אחר ומיימי
 ילפינן דמחשבת שינוי הויה דבר הפוסל. והנה מובא תרתי
 רש"י בגמרות דף ב' על הא דלמרינן יודעתי מי שרי גמרי
 נה ופירש"י שם והבחיב אס זבח שלמים קרבנו שחיה זבחה
 לשם שלמים עכ"ל, ולכאורה לויך ביאור דברי רש"י ונניח
 איסורא קיימינן דאסור לזרוק דמה שלא לשמה חיה לא שמתין
 כלל מהקרא דואם זבח שלמים קרבנו, והיל' לרש"י ונניח
 קרא דלא יחשב דמיימי ילפינן איסורא למחשבת שינוי קדש
 וכ"כ בלאת פירש"י בזבחים דף ב' ע"ג, יעין בשבתא
 בגמרות שם שהרגיש ברה, וי"ג איום נראה הי"ג רש"י ונניח
 דיסוד הכ קרא דואם זבח שלמים קרבנו הויה יאמרין הכ
 דשינוי קדש דמחשבת שינוי הויה זכר הפוסל ויהי
 שהקרבן הקרבן חיה לשם זבחה ויב"ל אי"כ תיבנה זבחה ביה
 קרא גם אזכרת עשה על שינוי קדש, ויהי שבתו הכי ובה
 לענין מחשבת פיגול בפי' לו פירש ביה קרבנו יאמר ד' י'
 אלא אזכרתם ליום אחד ומנין איך היתה זבחה? זה הויה
 אלא ע"מ לאכול ליום אחד חיל וכו' חזרו י"ח א"כ הויה י'
 לאכילה חנהו ענין לזבחה שאך חזרה זבחה? זה הויה הנה
 ע"מ לאכול ליום אחד ע"מ, ועין בריב"ז בסי' ב' גמ' א'
 שהבוסף, שהבוסף שם לדברי החריב אי' יתכן דהויה י' החריב
 עשה על מחשבת חון לזמנו יע"ש דבבב"י, הדין גמ' א'
 מוכרח כן, דהרי בלאת לכת כלל דהויה שיהי י' יתכן
 בשעת שמועט ע"מ לאכול ליום אחד, ויע"ש דהויה החריב
 עשה שלא יחשיב חון לזמנו, והנה הכא בכה דהויה י' גמ' א'
 קרבנו, כיון דעיקר הדין הלאמר בכה קרא הויה י' מחשבת
 שינוי פוסלת בהקרבן, אי"כ בביב דבבב"י שחיה זבחה י'
 שלמים הוא, דרק לשם שלמים יחשבי י' גמ' א' י'
 וכו"ל אזכרת עשה על שינוי קדש בפי' גמ' א' מחשבת שינוי
 חוהו דנקטי רש"י להאי קרא ע"ה הא חסור גמ' א' י'
 ונראה דהויה ביאור דברי הגמ' בסוגיא זבחים ש'
 דפריך אימא היכא דשחית נהי שא לא שחיה זבחה י'
 ומשני אי"כ מלא שפחך תשמיר י' א"כ מה שחיה
 עשית יבא נדר ואם לאו יבא נדרה, יבא זבחה זבחה ש'
 דמה"ט נימא דליפסלו יבא זכר דכחא בעין בקדשים מה
 לעכב ובהכא לא שנה ע"ש דבבב"י, חנה גמ' א' י'
 רש"י דעיקר הילפותא מקרא דואם זבח שלמים קרבנו הויה
 דמחשבת שינוי הויה דבר הפוסל, אי"כ שפיר יחיה זבחה
 בגמ', דלא שייך בכה הכ קרא דמילתא דבעינן בקדשים ענה ש'
 הכתוב לעכב כיון דמכח דין מחשבת הפוסלת קאמרינן זבחה
 ולא שייך שנה עליו הכתוב לעכב רק א"כ הויה פסולי חזחה
 חסרון לשמן, משא"כ הכא דהויה דבר הפוסל, [ואש"כ ונקמן
 בדף ח' גבי פסח וסעודת מלרבינן בבי קראי נעכב, הי"ט ח'
 אחר הילפותא מקרא דמולא שפחך דשאר קדשים אינן נעכבין
 במחשבת שלא לשמן רק שלא ענו לעולם לשם ענה, מש"כ
 בעינן זבחה קראי לפסול לגמרי, וכ"כ בש"מ שם, וכן הו'
 דברי הגמ' דאי"כ לפסלו לגמרי כיון דש' בלן מחשבת
 הפוסלת, והב"מ משני דמקרא דמולא שפחך וכו' ולפי' דין
 מחשבת שלא לשמן מועלת רק לענין שלא יעלו לשם ענה
 ולא ליפסל לגמרי, והחוס' לנעמיהו דס"ל דהקרא דואם זבח
 שלמים קרבנו אחא לעיקר הדין דבעינן לשמה זבחה כש'
 שהבאלו, ע"כ שפיר הקאמי מהא דבעינן בקדשים ענה עליו
 הכתוב לעכב, ויע"ש דבברי חוס' בזבחים דף ב' ע"ג

ולפי"ז נראה לומר בדעת הרמב"ם, דס"ל דבאמת כל הו'
 דברים דחנינן להו במחשבת שינוי דלשם ששה דברים הויה
 חזנה, כולכו דין לשמה של עיכובא וינהו, וכדין מחשבת לשם
 זבח ולשם זבחה דדין לשמה שלהן מעכב בהקרבן, הי"ג מחשבת
 כל הו' דברים דמחשבתו, דכולכו חנינן להו ביחד, וכולכו ח'
 דינא להו דהויין דין לשמה של עיכובא, ואם הו' חסר בהקרבן
 חלוח דין לשמה של אחת מהן הו' הקרבן נפסל, אלא דבאמת
 לא משכח"ל כלל הדק עיכובא שלהן, כיון דק"ל דזבחים בסחם
 לשמן הן עומדין, אי"כ הרי לעולם אי"כ בהקרבן חזרה לשמן
 על כל הו' דברים, וקרב מאליו לשמן, יגם א"כ חסר בהדיא
 לשם דבר אחר ג"כ בהקרבן קיים בדין לשמה שלהן, וכשי'
 דגם א"כ יחשוב בהדיא להיפוך לא מהניא, והוא נעשה ממילא
 לשמה וכמו בלשם חילוק, ומשום זה הוא דהו' דינא דמחשבת
 הדי' דברים, מלבד לשם זבח ולשם זבחה, בהקרבן כשר איך א"כ
 חשב בהדיא להיפוך, דלעולם סחמן לשמן קיימי ונעשין מעלמן
 לשמן זכר הו' דברים, אלא דבשינוי קדש נעשין בעלים חודשה
 בחזירי ככו דין שני, דמחשבת שלא לשמן פוסלת מדיון פסול
 מחשבת וכשי' למעלה, חכ ליחא בשאר הו' דברים, דלא חודשה
 בחזירי פסול מחשבת זבחה, רק כל עיקר דינא הוא רק שיהא
 בהקרבן נקרב לשמן, ופי"ז הוא מהני הדין דסחמן לשמן קיימי,
 חבי ששינוי במחשבת לקמן דף ל"ו שאין מחשבת פוסלת אלא
 בתוך חזמי וחתך למקומו והפסח והחטאת שלא לשמן, דהיינו
 דלא נאמר פסול מחשבת רק בשינוי קדש ובשינוי בעלים בלבד,
 ינא בשאר דברים, וכיון דלא נאמר זבחה דין מחשבת הפוסלת,
 ממילא דלעולם קיימי בחלוח דין לשמה, משום הדין דסחמן
 לשמן קיימי, שזכ' גם בחשב בהדיא להיפוך, וכשי', חנה
 כ"ז הוא א"כ סחמא כשר, ואזו לריכס לפסול בהקרבן מדיון
 פסול מחשבת, וזכר הוא דהו' דינא דרק שינוי קדש ושינוי
 בעלים פוסלים ולא שאר מחשבות, אבל א"כ הו' הדין בהקרבנות
 דגם סחמא פסול זבחה, אז הו' פסול גם זבחה דברים כולס,
 דבעיקר דין לשמה שנאמר בעבודות כולכו ו' דברים חוד דינא
 להי' דטולכו דין לשמה של עיכובא וינהו, ולא רק דינא של
 לכחחילה, והכשרם הוא רק משום הדין דסחמא לשמה קיימא,
 ולפי"ז הרי מביאר הי"ט דברי הרמב"ם מה דנקט בטולכו
 הדין דסחמא כשר, כיון דלענין דין סחמא באמת כל מחשבת
 ו' דברים כולכו דינא שזכ', דכחלהו הכשרם רק משום הדין
 דסחמן לשמן קיימי, וכמו בלשם זבח ולשם זבחה, והחילוק
 שביניהם הוא רק לענין הדין השני של פסול מחשבת, דבשינוי
 קדש ובשינוי בעלים אי"כ גם פסול מחשבת, ובשאר הו'
 דברים ליכא פסול מחשבת, אבל לענין עיקר דין לשמה כולכו
 שוין, וזכו שכללן הרמב"ם ביחד לענין סחמא, והדברים
 מדוייקים כן דבברי הרמב"ם, דבה"ל מפשה"ק דקמיימי מעיקר
 הדין לשמה דבעינן בהקרבנות, השוה מחשבת לשם אשום וכי'
 שם מחשבת לשם זבח וזבחה, ונקט בטולכו הדין דגם בסחם
 כשר, ובפי"ז מפסוקה"מ דקמיימי מדיון פסול מחשבת, שם הוא
 שביאר דרק מחשבת שינוי בעלים ושינוי קדש הוא דפסול
 ולא שאר מחשבות, והיינו כמש"כ.

והנה

בזבחים זבחים דף ב' הקאמי מהא דבפי' ג"ש יליף לשם
 זבח מקרא דעולה לשם עולה דהיינו שינוי קדש והכא
 דפרקין דריש שינוי קדש מקרא אחרונא וחי' דקרא דהחם
 בהקטרת אימורים והכא בעבודה דהו' יע"ש דבבב"י, אולם
 בפירש"י בדף מ"ו שם כתב וז"ל ואש"כ דלאו בשחיטה כתיב
 [ר"ל האי קרא דעולה לשם עולה] אשכחן לי' בשלמים בני
 זבחה ובהקריב מנחה השלמים אשה לר' שחיה זבחה לשם
 שלמים וכי' עכ"ל, והוא מדברי התו"כ שם, ולדודי חשאר
 ה"שית חוס' אמאי מלרבינן הכא קראי אחריו לשינוי קדש.
 ולפתש"י דחרי דינו נאמר בדין לשמה של קרבנות חודא ע"ס
 הדין שהקרבן ויקרב לשמן וכל מעשיו יהיו נעשים לשמן ושנית

עוד דאמאי לא ילפינן בהקדשה גם למחשבת שאר הדי דברים שלא ועלה לשם חובה כמו במחשבת לשם זבח ולשם זבחה, ולמחשבת גם זה נוחא, דבעיקר הדין לשמה שהוקדשו בזה כל הדי דברים ציחד באמת כולו חז דינא להו דמשככי בהזבח והכשן הוא רק משום הדין דסחמא לשמן קיימי וכמשי"ג לדעת הרמב"ם, ורק דבשינוי קדש ובשינוי בעלים חידשה החירה זהו דין שני דמחשבת שינוי הויה מחשבת הפוסלת, חז נלמד מקראי אחרוני לגמרי ולא איתקישו בזה כלל שאר הדי דברים, וע"כ אין מחשבת פוסלת רק במחשבת שינוי קדש ושינוי בעלים בלבד.

וכך דועבל ולא מספג חרי דיני נינהו ומחרי קראי ילפינן להי, ובדברי הרמב"ם מבואר דתרווייהו חדא מילתא נינהו, ועוד יוחר קשה דחרי בגמ' מבואר דהדין דיהא בדם שיעור עבילה הוא על שעת קבלה, דנפחות מכדי עבילה והזאה לא נתקדש הדם, והרמב"ם הרי כחז הדין דכדי עבילה על שעת הזאה ולא על שעת קידוש וזהו באמת הדין דועבל ולא מספג, האמונס דגם הך דינא דנפחית מכדי הזאה לא נתקדש הדם מבואר ברמב"ם ס"ד ממעב"ק יעו"ש, אבל מדקדק הבא לישנא דגמ' דיהא בדם שיעור עבילה משמע לכאורה דכלל הבא שני הדינים הדין דבדם שיהא בדם שיעור עבילה והדין דועבל ולא מספג, זה ל"ע דנגמ' הרי מבואר דהדין דבדם על שעת קבלה נאחר ולא על שעת עבילה, יבצר האריך בזה המליו"ש סג.

והנראה לומר דעת הרמב"ם, דהנה ז"ל הסגי"ה שם יאצטרך למכתב ועבל ואצטרך למכתב ביום דאי כתב ריהוא ועבל הו"א אפי"ג דליכא שיעור עבילה ומעיקרא כתב ריהוא ביום ואי כתב ריהוא ביום דהו"א אפילו מספג כתב ריהוא יעבל. ולכאורה אינו מובן דהרי באמת הך דבדם יהיך דיעבל שני דינים נפרדים הם, דהך דבדם היא דבעינן שיעור עבילה שהזאה בשעת קבלה וקידוש וזה דועבל היא דין אחר גמרי שהעבילה לא חתא עיי ספוג, ואי"כ הלא היא זה שני דינים נפרדים לגמרי שאינן שייכים כלל להדדי, ומאי שייך נמיטבד לריכותא בזה. ואם כן באמת זהו גופי דברי הגמ' לריכותא השני עניינים שונים לגמרי שאין להם שייכות כלל. ועל כן מפרש הרמב"ם דבאמת הדין דבדם שיהא בדם שיעור עבילה מיקרי לא נאמר כלל על שעת קבלה וקידוש, אלא דעיקר הדין בזה הוא על שעת עבילה גופה דבעינן בדם שיעור עבילה בשעת עבילה, ובאור דין זה הוא דאי מועבל בעינן רק מחשבת עבילה אבל אין זה חלות שיעורא בדם, ועי"ז בא הקרה דבדם נמיחל חלות שיעורא בדם שהדם עלמו יכא צו שיעור עבילה, ולפי"ז זהו ביאור דברי הגמ' דאצטרך למכתב בדם יאצטרך למכתב ועבל ר"ל דכיון דשני הדינים על שעת עבילה נאמרו אי"כ נהי לנו לשני הדינים דכיון דדרשינן ועבל ולא מספג הרי ממילא שמעינן שאריך שיהא בדם שיעור עבילה דאלא"כ הרי היא מספג, ואחיה נפקותא יש לן אם הוא חלות שיעורא בדם או רק דין דמחשבת העבילה עכ"פ אריך שיהא בדם שיעור עבילה כדי שלא יהא מספג, ומשינוי הגמ' דאי משום זה שלא יהא מספג לא לא לריכותא שיעור עבילה רק בשעת עבילה לבד אבל לענין הקבלה וקידוש כלי לא איכפת לן אם יש צו שיעור עבילה אם לא כיון דבאמת הרי בדם עלמו לא נאמר חלות דין שיעורא כלל וגם נפחות משיעור עבילה מיקיימא מצתי ורק דלא ילזיר מעשה עבילה נפחות מה, ואי"כ כל זה הוא בשעת מעשה העבילה אבל לענין קדושה מתקדש גם נפחות מה, ולהכי כתב ריהוא בדם דבעינן בדם עלמו שיעור עבילה, וכיון דנאמר דין שיעור עבילה בדם עלמו ממילא דנפחות מזה הוי כנש פחות מכדי הזאה דלא נתקדש הדם כלל ובעינן שיהא צו שיעור עבילה משיקרו בשעת קבלה וקידוש, אבל אכ"כ דעיקר הילפותא דבדם שיהא בדם שיעור עבילה קיימא על שעת עבילה עומה ולא על קבלה וקידוש, וכן כן דברי הרמב"ם דלריך שיהא בדם שיעור עבילה לא שיספג אלבשו מדם, ר"ל דזה שלא יהא מספג הוא חלות דין שיעורא בדם לענין קיום מעשה עבילה וזה ממילא נלמד דלא נתקדש הדם נפחות משום דכיון דשיעור עבילה הוי חלות שיעורא בדם א"כ הוי כמו פחות מכדי הזאה דלא נתקדש הדם [ואפי"ג דבהזאה גופה הרי איכא מאן דס"ל דהזאה א"ל שיעור ואין שיעור להזאה מדינא, ובכ"ש סג, ומימי לענין קבלה פחות מכשיעור. לא מלינו פליגתא בזה ולכו"ע אין מתקדש פחות מכשיעור

והנה צפ"ד מפרש אדומה כ"ג פסק הרמב"ם וז"ל שחטה טי"ח לאכיל מצטרה אי לשחית מדמה כשרה לפי שלא נאמר בה ריח ניחוח עכ"ל, ובמל"מ שם תמה דהרי גם קרבנות שנאמר בהם ריח ניחוח ג"כ אינם נפסלים במחשבת זו דהרי הוי מחשב דבצר שאין דרכו לאכיל עיי"ש בדבריו, ובאמת דנדברי הרמב"ם לא היוכר כלל שחשב לאכיל מצטרה חוץ לזמנה, ואי"כ הרי ל"ע איך מחשבת היא זו למיפסל בה, והלא אין מחשבת פוסלת אלא בחיך למנו וחוץ למקומי או במחשבת שלא לשמי, וגם מה זה הטעם שלא נאמר בה ריח ניחוח. והנה צפ"ד שם כ"ט פסק הרמב"ם ז"ל שחטה לשם תילין חפדה ואינה מפקרת שחטה כ"ג מערכתה אין לה פדיון עולמית עכ"ל, יב"מ שם הקשה דמי"ט פרה מכל הטאה ששחטה לשם חילין דבשרה, והלא יסיד בדבר מה דמחשבת פוסלת דפרה היא משום דחטאת קריי רחמנא, ואי"כ הרי לריך להיות דינה כמי הטאה דלשם חילין כשרה. ושמעתי לתרן ב"ש אלאמור"ר הגאון הכסיד זיקל"ה דהרמב"ם לא קאחי עלה כלל מכה דין פסול מחשבת, אלא דכיון דפרה קדשי בה"ב היא אי"כ נמלא דבעיקר הקדשה לית בה כלל שם הטאה, וכל הדיון הטאה לריך לחיל בה בשעת שחיטה עיי הקרבנות בחורת פרה, וכיון ששחטה לשם חילין לא חלה עלה כלל שם הטאה, והרי היא רק קדושת דמים בעיקר הקדשה שהיא קדשי בה"ב, וכן כן דברי הרמב"ם דאם שחטה לשם חילין ולא בתורת פרה אדומה חפדה יאונה מנפדת, ר"ל דלא חל בה שם קרבן דפרה אדומה כגן, ומשי"ג אם שחטה ע"ג מערכתה אין לה פדיון עולמית דעיי שחיטת בחורת פרה אדומה חל בה תורת קרבן והדין דחטאת היא ושיב אין לה פדיון עכ"ד אלאמור"ר הגאון הכסיד זיקל"ה, אשר לפי"ז הרי יש מקום להסחפק אם שייך בפרה כל הדיון דסחמא לשמה קאי, דהרי יסוד הדיון מה דזכחים בסחמא לשמן קיימי הוא משום קדושתה שבה קדושתה לשם אחי זבח, וכיון דבפרה בעיקר הקדשה היא רק קדושת בה"ב וכל הדיון קרבן שבה הוא חל רק בשחיטה לשם פרה, אי"כ י"ל דגם לענין דין חלות לשמה לא חל בה ממילא, רק במחשבת לשמה מפרש, דבסחמא לא קיימא לשמה כיון דבעיקר הקדשה אין בה קדושת טהא רק קדושת בה"ב, ילפי"ז אולי י"ל דאם הי נאמר בפרה ריח ניחוח היתה מיפסלה בשעת לאכול מצטרה ולשחית מדמה משום חסרון לשמה של לשם אשים ולשם ריח ולשם ניחוח, דנהי דשאר קדשים אינן נפסלין משום חסרון לשמה דכל הני, אבל הרי זהו משום דגם בסחמא לשמן קיימי יבשי"ג אבל בפרה אדומה דלית בה הדיון דסחמא לשמה קיימא, אי"כ הדיון לשמה של לשם אשים ולשם ריח ולשם ניחוח שוב לדיון לשמה של לשם זבח ולשם בעליו דכולהו תורת עיכותא בזה ובשי"ג, ולהכי הוא שהולך הרמב"ם לעטמא דלא נאמר בזה ריח ניחוח.

פ"ה הי"ט ולריך שיהי שם דם כדי עבילה לא שיספג אלבשו מדם עכ"ל, יעו"ש בכסף משנה שהקשה דנגמ' הרי מבואר דהך דינא שיהא בדם שיעור עבילה

עבודה. הלכות פסולי המוקדשין פי"ב פי"ג

דחי ההם ואמר דילמא ר' אליעזר היא דחיה ענלמא היא ועוד דכרנא נקטינן ויזין דמכשר זילאח כ"ט דמכשר בנטמאת שהיזין מרלה ומפרש לה רבינו במורה דאע"ג דקרא דמיימי צגמרא בלמא הפנים כתיב ילפינן מיניה למודה וגם צממא כתיב הכי ולשון הגמי' שאמרו זריקה מועלת במודה הוא דשייך. ומ"ט נפרס שפטים על מה שנתן. הכל ברייתא פ' התכלת (דף מ"א): ובתב הראב"ד תודה שנפרסה וכו'. א"ל אמאי עסקינן אי קודם שחיטה נפרסה וכו'. תחלה דכרי דבר פשוט הוא נלמד מברייתא דפ' התכלת שהזכרתי בסמוך. ומ"ט בין נפרס בין ילא בין נעמא הכל פסול וכו'. למדו הראב"ד מהברייתא הנכונה דקמי משחטה נפרס לממה הדס זורק והלחם פסול וכו' משחטה ילא לממה הדס זורק והלחם פסול ומשמע ליה להראב"ד דכיון דנפרס לממה ויאל ונטמא בחדא גוונא מננהו איז חילוק ציניהם וכיון דתינא בנפ"ק דמנמות שאס נפרסה אחת מהן כולן פסולות וע"כ היינו בין שחיטה לזריקה כמו שנבאר הוא הדין לנטמא אחת מן החלות או שילא וע"כ דבזרייתא בנפ"ק דמנמות האל דמינא שאס נפרסה אחת מהן כולן פסולות זייק רבא הא ילמא דנפרס למה דוקא קמי ונאע"ג דברייתא נטמאת הנך כשירות אפשר דאכתי לא הוה שמיע ליה ברייתא דפ' התכלת ורבינו לא נראה לו לומר דלא הוה שמיע ליה ההיא ברייתא אע"ג דשמיע ליה ההיא ברייתא זייקי מהאי ברייתא דנפרס לממה דוקא קמי ונאע"ג דברייתא דהתכלת מני ליה בחד גוונא איכא למימר מילי איריא הא כדאיתא והא כדאיתא:

יה מ"ב שהתה ונפסלה בשחיטתה וכו' קדש הלחם. אע"ג דלחר שנפגל הניאח קדוש להפסל בטבול יום וזלינה דלין חייבים משום פגול ומשום נותר אלא הצטרף שהותר עשה אחת קדש הלחם להחייבו עליו משום פגול. ומ"ט וכן הדין בזיל נזיר וכו'. שם בגמרא (מנחות דף ע"ט):

פי"ג א שלש מחשבות הן וכו'.

מחשבת שינוי השם וכו'. בפ"ק דזבחים תנן כל הזבחים שזבחו שלא לשמן כשרים אלא שלא עליו לבעלים לשם חובה חוץ מן הפסח והחטאת ובגמרא יליף מקראי דבפסח והטאת פוסל בין שינוי קדש בין שינוי בעלים. ומ"ט רבינו כגון עולה עולה ויחשבו שהוא שלמים אע"ג דכל הזבחים חוץ מפסח והטאת כשרים שלא לשמן כיון דלא עליו לבעלים לשם חובה שפיר שייך למימר בזה שם פסול. ומה שכתב שזי שחטנו לשם עולה ושלמים או לשם שלמים ולשם עולה. הוא ממה ששינוי בנפ"ק דזבחים (דף י"ג). גבי פסח והטאת ששחטן לשמן ושלא לשמן או שלא לשמן ולשמן: מחשבת המקום כיצד וכו'. מנבאר בגמרא פ"ב דזבחים (דף כ"ז):

מחשבת הזמן כיצד וכו'. עז הרי הקרבן פגול. מנבאר שם בגמרא:

ב ומ"ט מפי השמועה למדו שזה שנאמר בתורה ואם האכל יאכל וכו'. בפ"ב דזבחים (דף כ"ט). ומ"ט אחד אכילת אדם ואחד אכילת מוצת וכו'. שם (דף כ"ח): ג ד ומ"ט אבל קרבן שלא נפסדה מחשבתו אלא נזרק על המזבח כהלכתו וכו'. שם (דף כ"ח: כ"ט). ומ"ט לפיכך אין מתפגל קדש הלחם. לא קדש הלחם.

פסולות. יצאת החלה או נטמאה. שאר החלות כשירות. נפרס לחמה או נטמא. או יצא עד שלא נשחטה התודה. מביא לחם אחר ושוחט. ואם אחר שנשחט נפרס או נטמא או יצא. הדם זורק והבשר יאכל. והלחם כולו פסול וירי נדרו לא יצא. נזרק הדם ואחר כך נפרס מקצת הלחם. או נטמא. או יצא. תורם מן השלם על הפרוס. ומן הטהור על הטמא. וממה שבפנים על שבחוץ: מן תודה שנשחטה על שמונים חלות. לא קדשו ארבעים מתוך שמונים. ואם אמר יקדשו ארבעים מתוך שמונים. מושך ארבעים מתוך שמונים ומרים מהם אחת מכל קרבן. והארבעים השניות יפרו ויצאו לחולין: מן השוחט את התודה והיה לחמה חוץ לחומת בית פני לא קדש הלחם. אבל אם היה חוץ לעזרה קדש הלחם אע"פ שאינו לפנים: ין שחטה עד שלא קרמו פני הלחם בתנור. ואפילו קרמו כולן חוץ מאחת מהן לא קדש הלחם: ין שחטה ונפסלה בשחיטתה במחשבת זמן או במחשבת מקום קדש הלחם. נמצאת בעלת מום או טריפה או ששחטה וכן הדין באיל נזיר עם הלחם שלו:

מחשבת שינוי השם. מחשבת שינוי הזבח שלא לשמו. כגון שהיה עולה ויחשב שהוא שלמים. או לשם שלמים ולשם עולה. או ששחט הזבח שלא לשם עולה ויחשב שהוא שלמים. מחשבת הזמן כיצד. כגון ששחט את הזבח על מנת לזרוק דמו. או להקטיר ממנו דבר הראוי להקטרה חוץ לעזרה. או לאכול ממנו דבר הראוי לאכילה חוץ למקום אכילתו. זו היא מחשבת המקום. וזבחים שחשב בהן מחשבה זו הם הנקראים זבחים ששחטן חוץ למקום. כגון ששחט את הזבח על מנת לזרוק דמו מאחר שתשקע החמה שאינו זמן זריקתו. או להקטיר ממנו דבר הראוי להקטיר למחר מאחר שיעלה עמוד השחר שאינו זמן הקטרתו. או לאכול ממנו דבר הראוי לאכילה לאחר זמן הראוי לאכילתו זו היא מחשבת הזמן. וזבחים שחשב בהן מחשבה זו הם הנקראים זבחים שנשחטו חוץ לזמנן והם הנקראים פגול בכל מקום. וזהו פגול האמור בתורה: ב מפי השמועה למדו שזה שנאמר בתורה ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמים אינו מדבר אלא במחשב בשעת הקרבה שיאכל ממנו בשלישי. והוא הדין לכל קרבן שחשב עליו בשעת מעשיו שיאכל ממנו לאחר זמן הראוי לאכילת אותו קרבן. וכן אם חשב להקטיר ממנו במזבח דבר הראוי להקטרה * [לאחר זמן הראוי להקטרה]. כך למדו מפי השמועה. אחד אכילת אדם ואחד אכילת מוצת. אם חשב עליהן אחר זמנן הרי הקרבן פגול: ג אבל קרבן שלא נפסדה מחשבתו אלא נזרק דמו על המזבח כהלכתו. ונשאר ממנו לאחר זמן אכילתו. אותו הנשאר נקרא נותר ואסור לאכלו. והקרבן כבר נרצה וכפר. הרי הוא אומר בדם ואני נתתיו לכם על המזבח לכפר כיון שהגיע דם למזבח כהלכתו נתכפרו הבעלים ונרצה הקרבן. לפיכך אין מתפגל אלא דבר שיש לו מתירין בין לאדם בין למזבח כמו

א ממלא קלת מיה בסמ"ג לאיין של"ז: * [כן הוא בפריים מדויקים וכן נר"ך להיתן]:

משנה למלך

דיבור רע והוי אזהרה למפגל ללאו דוקא דיבור אלא אפילו נמחשבה כדנפקא לן מלא יחשב ע"כ. ומי הכניסו בחבר זה מאחר דהמוס' ורש"י וסמ"ג ס"ל דדוקא בלמירה ועיין ברש"י פ' האיש מקדש (דף מ"א) אהיה דלמרי' שכן יסגן במחשבה. (א"ה עיין בזבחים (דף ל"ט) דמשמע קלת דכריי ואם איתא דנמחשבה תליא מלמא מלקות היכי משכח לה אטו מאן דלכיל ממני נאכרנא לךי דכה"ג שרין תלמודא כ"פ הנחוקין גבי הכובש אה נבואחו יע"ש). ומ"ט מחשבת שינוי השם כילד כו'. עיין לעיל ספ"ד מה' מנשה הקרבנות ובמ"ט ה"ב לח"מ שם. ומ"ט מחשבת הזמן כילד כו'. דע דשפית שייס היה אכילת מוצת וזריקה היא שאס שחט או קבל או הוליד או זרק לשפוך שירים למחר היו פגול וכדאיתא בפ"ק דזבחים (דף י"ג). וכ"כ רבינו לקמן בפ"י דין ז'. ומיהו אם חשב בשעת שפית שירים להקטיר או לאכול חוץ לזמנו לא היה פגול לפי שאינו מל' עבודות שהוצה פגול בהם. ודין שפית שירים היו בהקטרת אימורין והא דלויציה לן בפ"ק דמעילה (דף ד'). חשב לנשפית מזה ככר פירשו המוס' שם ובפ"ק דזבחים להבטיח היא היכא דנשפך מקצת הדם מן הכלי על הרגפה דק"ל דכשר ובשעת הולכת הדם שנכלי חשב לזרוק מנהשפין חוץ לזמנו מיה מי אמרינן כיון דליכא מלצה באספתן לא היה פגול או דלמא כיון שאס יאספתו וזרקתו היא זריקה פגול גמי היה. ופסע דלג

הורפס מאתר אוצר החכמה